# Den iridiska amuletten



Derm Vattenhål satt vid ett fyrkantigt bord i värdshusets mörkaste hörn tillsammans med två iridier med muntra anleten. *Ett misstag* – hade både han själv och hans vänner sagt, om tiden vridits tillbaka några dagar. Nu visste han inte längre.

”Mina vänner är döda,” sade Derm och drack en klunk öl ur trämuggen. Han satte tillbaka muggen på bordet, men släppte inte blicken från den.

”Men du sitter här med oss,” sa Foleg. Killen hade en dubbelhaka stor som ett hus. Derm undvek att titta på honom längre stunder för att låta bli att skratta.

”Ja, jag sitter här med er.”

”Du sa något om en berättelse,” sa Ureg. ”Vi är på väg tillbaka från Varencia, ska in mot Irid och vidare mot Noor. Vi har rest långt, vi kan behöva en bra berättelse för att lätta våra sinnen.”

”Jag funderar,” sa Derm.

”På vaddå?” undrade Ureg. ”Du har redan funderat dig igenom två öl.” Derm log och tittade upp.

”Jag funderar på om ni är rätt personer att berätta min berättelse för.”

De såg på honom, och Derm tillät sig att se tillbaka. Först nu märkte han deras dräkter med sol-och-vattendroppe-symboler så typiska för folket från Noor. ”Ni är iridier. Och,” tillade han innan de hann svara, ”det är ingen lättsam berättelse.” Han tog en klunk öl till. ”Antingen ser ni den för vad den ser ut som; en skröna ni glömt innan morgondagen gryr, eller också…” – ännu en klunk – ”tar ni den för vad den faktiskt är, och gör inget dumt med det ni får höra.”

”Ser vi ut som de lagligaste typer du mött?” sa dubbelhakan med ett uns av förolämpning. Derm såg snabbt ner i muggen. Han flinade och såg upp igen.

”Jag vet inte, ni är iridier. Jag vill inte ta några risker.” Risker hade han redan tagit så det räckte en bra bit in på nästa livstid.

”Lyssna nu, herr Derm,” sa Ureg. ”Vi är handelsmän. Men vilka handelsmän tar vägen runt Irid för att komma till Noor?”

”Ni ska gå runt tullarna.”

Ureg brast ut i skratt. ”Just precis! Seså, berätta nu.”

Derm kunde inte finna någon anledning att dröja mer. ”Okej. Men det är sent och jag är hungrig.” Foleg vände sig bort så att dubbelhakan kom ur synhåll och beställde in kvällens mål åt dem alla tre. Derm satte sig tillrätta i sin stol och började.

Jag hade precis hamnat i fängelse för ett inbrott i en villa i Cerfs hamnkvarter. Ett sånt där snofsigt tvåvåningshus med gigantisk trädgård, typiskt för en oduglig rikemansson. I vanliga fall hade vakterna släppt mig när jag visat dem min tatuering, men rikemanssonens far var i stan för att köpa in sig i borgmästarkansliet. ’Tyst och slipad’ var min organisations motto. I den här stöten hade jag knappast nått upp till något av målen.

De på stadsvakten var inte glada, men gjorde oss båda en tjänst och höll mig i förhör så länge som möjligt för att slippa placera mig i en cell. Inte för att jag gillade förhörsrummen. Man fick knappt plats att sitta ner för alla kvastar som var i vägen.

”Farsgubben kräver ditt huvud på ett silverfat,” sa Termi, högsta hönset för vaktstyrkan. ”Du har satt oss i en svår situation, Derm.”

”Oss? Det är inte *ditt* huvud han vill ha.”

”Lyssna nu, jag kan inte låta dig fly bara sådär. Farsgubben kanske blir nästa borgmästare. Såna där typer kommer ihåg vilka som hjälper dem och vilka som stjälper dem.” Jag insåg att jag var tvungen att försiktigt manövrera honom dit jag ville. Problemet var att han lätt blev uttråkad, och då riskerade min kirurgiska hantering av situationen bli något mera trubbig.

”Ska du låta honom diktera dina affärer redan innan han har fått någon makt? Hör nu, det finns bara två sätt att skaffa sig respekt över andra. Antingen gör man som Angsar, och bygger upp ett stabilt imperium som man långsamt expanderar och flyttar in med.”

”Angsar lovade att det inte skulle bli några inbrott i känsliga personers bostäder.” Jag sköt bort mig själv från bordet.

”Jag visste inte att pojkspolingens farsgubbe var känd!” Jag såg honom i ögonen, men kunde inte vara säker på om han trodde mig eller inte. En av kvastarna bakom mig välte. Jag drog mig närmare bordet igen. ”Eller också,” fortsatte jag, ”köper man sig sitt inflytande. Och säg mig, har du sett röken av några pengar?”

”Nej.”

”Just precis. Om jag skulle råka fly visar du att man inte kan få något utan någonting annat i utbyte. Jag kan slå vad om att en typ som farsgubben bara är ute efter en billig väg till makten. Ingen känsla för affärer. Som Angsar har. Det är en symbios, sa han.” Termi skrattade åt ordet.

”Vet du ens vad det betyder?”

”Nej, men det stämmer säkert.” Termi reste sig upp.

”Lyssna, Derm, jag ska se vad jag kan göra. Men jag lovar inget. Vänta här så för någon dig till en cell.”

”Men…”

”Bara över natten, Derm. Du måste väl också sova någonstans.” Han hade förstås rätt. Jag hoppades i hela kroppen att han trodde mig.

Vid lunch nästa dag fick jag sitta med de andra vakterna och äta. Termi skröt om hur viktig inkomstkälla jag var för deras sparande till äldre dar, trots att jag åkte fast ganska ofta. Jag mumlade något ödmjukt om att jag kände till de rätta hälarna och fortsatte sleva i mig soppan.

”Det vore synd att se ditt huvud på ett silverfat, Derm,” sa Termi. Hade jag inte varit utsvulten hade jag tappat aptiten. Vi skålade i grumligt brunnsvatten till min hälsa när Angsar steg in i rummet. Han pekade på mig och Termi.

”Du och du. Kom med.” Jag fick i mig ett par skedar till av soppan innan jag reste mig upp och följde efter till förhörsrummet. Kvasten jag vält dagen innan låg kvar på golvet.

”Farsgubben kommer hit imorgon,” sa Termi och blängde på Angsar. ”Bäst för dig att du har något bra att erbjuda för hans frihet.” Bäst för mig också, tänkte jag.

”Hundra silvermynt,” sa Angsar. Han sträckte in armen i rockfickan och slängde upp en klirrande läderpåse på bordet. Vibrationerna fick två kvastar till att välta. ”Ge mig honom.”

”Kan…” började Termi.

”Varken mer eller mindre. Om det inte passar går jag.” Jag försökte fånga Angsars blick, men han såg bara på Termi.

”Jag kan sätta upp affischer som sätter priset på hans huvud till dubbelt upp.”

Angsar pekade på mig utan att vända bort blicken. ”Men då förlorar du en av dina största inkomstkällor.”

Termi skruvade på sig. ”Farsgubben blir inte glad.”

”Osmos. *Du* blir gladare. Det jämnar ut sig.”

”Nåväl,” sa Termi. Jag kände hur luften återigen började färdas in och ut ur mina lungor. ”Men det är bäst för honom att det inte blir fler stötar i hus som ägs av mäktiga farsgubbar.”

Angsar tog mig under armen och ledde mig ut i korridoren, förbi min halvfyllda skål soppa i matsalen, och ut på gatan. Hettan slog mig direkt. Jag hade aldrig varit med om att solen gassat så mycket.

”Tack.” Han släppte min arm och vi fortsatte gå i riktning mot hamnen.

”Det ligger i mitt eget intresse att du är fri. Min organisation är som en enda stor organism, och du är en del av den. Jag vill inte orsaka nekros på mig själv.”

Jag nickade som om jag förstod. ”Vad vill du ha i utbyte?”

”Hundra silvermynt.”

”Självklart.” Jag skulle bli tvungen att spara ganska länge, men det var det minsta jag kunde göra.

”Plus eventuell ränta. Femtio silvermynt per månad.”

Det tog några sekunder innan det klickade. ”Men det är fullmåne om tre dagar.”

”Just det. Bäst du skyndar dig.”

”Men Angsar…”

”Jag har ordnat en kund som har ett uppdrag åt dig. Gör du det här får du dina omkostnader betalda, och jag tar hundra silvermynt. Det är ett bra erbjudande, du hade bara fått åttio i vanliga fall efter att jag tagit ut medlaravgiften.”

”Vem är kunden?”

Angsar suckade. ”Det är en iridier.”

Jag förblev tyst. Vi hann passera ett kvarter innan jag sa något. ”Du vet vad jag tycker om iridier.”

”Ja, det vet jag.”

”De utplånade Fern, Angsar! En hel stad! Inte ett grässtrå kommer någonsin kunna växa där.”

”Och vi brände ner Saburam i gengäld. Och massakrerade allt som en gång levde där.” Han tog tag i min arm igen. ”Lyssna på mig. Du behöver de här pengarna. Mannen du ska tala med hade ingenting att göra med Fern. Han var emot hela grejen. Uppenbarligen, eftersom han är här i Varencia och fortfarande lever.” Jag ryckte loss min arm ur hans grepp. Vi såg på varandra, jag var en aning förskräckt över att jag vågat.

”Du är bra på att anpassa dig till omvärlden, Derm. Ekomorfos. Det är du bra på. Du klarar det här med.” Jag kände mig bättre efter att han sagt det. Angsar visste oftast vad han snackade om.

”Vad vill han?”

”Nån gammal amulett han blivit av med. Han tror att en kusin är inblandad. Men du ska få prata med honom själv.” Hamnen syntes en bit bort. Angsar pekade mot ett stort skepp som låg förtöjt för pålastning. ”Han väntar där nere, framför tvåmastaren.”

Jag skrattade. ”Vad hade du gjort om jag fått halsen avhuggen?”

Angsar log och gav mig en klapp på ryggen. ”Låt honom inte vänta för länge bara för att han är iridier.”

Jag gick med stadiga steg mot tvåmastaren och funderade över om jag svalt en bit av min stolthet eller om jag upprättat den.

Mannen var gammal av det värre slaget, farsgubben hade antagligen gjort honom avundsjuk. Han bar en kappa i tyg av medelmåttig kvalitet, naglarna var i anständigt skick, men inte mer. Jag var lite oroad över valet av mötesplats; utrymmet framför skeppet användes flitigt av sjömän som lastade ombord tunnor och packlårar. Jag drog diskret upp min tröjärm och visade honom tatueringen som föreställde ett spindelnät.

”Vi kan inte prata här,” upplyste jag.

”Jag vet en taverna en bit bort.”

Jag lade anförtroligt en hand på hans axel. ”Där finns det *ännu* fler som kan höra. Vi går till en avskild gränd.”

Sagt och gjort. Mannen såg ut att vara besvärad, trots att jag försäkrade honom om att han var säker, och att ingen av oss tjänade något på att han dog. Han var en kund från och med att vi börjat samtala, och skulle behandlas som sådan. Iridier eller inte.

”Angsar nämnde något om en amulett och din kusin. Om jag förstått saken rätt är det din kusin som du vill stjäla amuletten från?”

”Nej, nej, nej, du har förstått saken fel. I *själva verket* är amuletten *min*, den har ingenting att göra i hans ägo. Jag vill bara att du ger mig tillbaka det som rättmätigt är mitt.” Ett litet leende spreds inombords. Jag var van.

”Visst, visst. Men det är din kusin som har den?”

”Ja, Ferione Alcerotin.”

”Är… *hon*…”

”Han,” avbröt mannen. Jag hade alltid haft svårt för iridiska namn.

”Är *han* någon betydelsefull person?” Frågan orsakade en våldsam skrattsalva.

”Ferione, nej. Som tur är. Den fjanten bor i Saar nu, du ska få en beskrivning till hans hus.” Han gav mig en ihoprullad karta och skrattade lite till. ”Det ligger en skiss av amuletten däri också. Bör vara i hans sovrum, pojkspolingen vågar nog inte förvara den någon annanstans.” Jag stoppade in papperna i en ficka under tröjan.

”Dåså. Vi möts alltså här om tre dagar. Bara ett par saker till. Mitt namn är Derm, vad heter du?”

”Lokarif. Lokarif Ceran.”

”En sista fråga, och det här är mycket viktigt. Är amuletten på något sätt magisk?”

”Nej, det är en familjeklenod. Jag är enormt fäst vid den, det vore hemskt om den förblev i min kusins händer.”

”Jag vill att du svarar absolut sanningsenligt, du anar inte av vilken vikt detta är.”

”Den är inte magisk.”

”Helt säkert?”

Han såg förvånansvärt förbryllad ut. ”Ja.”

Som sagt. Jag var van.

På den tiden brukade jag faktiskt inte arbeta ensam. Visst hände det att jag gjorde ett och annat lättare inbrott själv, men aldrig med de större uppdragen eller stötarna. Då behövde jag Erlev och Pirem. Tekniskt sett var de inte med i organisationen ännu, de arbetade under mig och fick betalt av min andel. Anledningen var att vi fick mer jobb om de höll sig utanför. Det fanns något attraktivt i att anlita en ensam mästertjuv som gjorde samma jobb som det behövdes tre personer till. Fast priset blev förstås därefter.

Hur som helst behövde jag dem utan tvekan för det här. Problemet var att jag inte skulle få någon betalning av Angsar på grund av pengarna jag var skyldig, och därför kunde jag inte betala dem något. En hållhake hade jag på dem. De hade hjälpt till med stöten hos farsgubbens son, och den enda anledningen till att de lyckades komma undan var att jag offrade mig, uppehöll vakten och sen blånekade när de frågade om jag hade några medhjälpare.

Jag visste att de skulle finnas på någon av de tre värsta syltorna i stan, det var så vi hade bestämt. Den närmaste var hamnkrogen, så jag begav mig ditåt.

Värmen var olidlig trots att vinden blåste in från havet, och insidan av krogen var inte bättre. Så fort jag öppnade dörren skrek någon att jag skulle stänga. Det var längesen jag satt min fot där, men det märktes att inte mycket hade ändrats. De där typerna hade varit där så länge att de trivdes bäst i mörkret. Slashasar, sjömän och lösdrivare från hela Varencia och andra länder, alla samlade på ett enda dunkelt och kvavt ställe. Fönstren var så smutsiga att det knappt kom in något solljus, och jag fick ständigt se mig för efter spyor när jag tog mig fram mellan borden. Stanken var närmast outhärdlig. Angsar kallade det för bentos. Han sa att

vissa djur levde på havets botten och frodades där. Vi gjorde likadant och fick leva på samhällets botten ibland.

De satt som det sig borde i det mörkaste hörnet. En oljelampa hängde ner från taket ovanför deras bord, men den var släckt. De hade var sin smutsig ölmugg bredvid sig, och jag undrade om det var på grund av vad de fått i sig som de satt orörliga med huvudena mellan sina armar. De märkte mig inte förrän jag satte mig ner bredvid dem på en stol.

”Om ni känner er dåliga efter ölen borde ni kanske leta upp lite brunnsvatten att hälla i er.”

Erlev vaknade till liv. ”*Havs*vatten hade varit mer hälsosamt än vad de serverar här.” Han behövde raka sig. Håret var flottigt men fortfarande lockigt. Erlev behövde hålla sitt yttre i topptrim. Han var en social kameleont. Eller försökte i alla fall.

Även Pirem visade att han levde. ”Vi har inte druckit en droppe. Muggarna fanns här när vi satte oss. Och de kommer finnas här ända tills någon olycklig själ begår misstaget att beställa något.” Pirems hy var skrynklig under ögonen, och han såg ut att vara stel i hela kroppen.

”Kom så går vi,” sa jag. ”Och nästa gång ser vi till att välja mötesplats med bättre omsorg. Jag tål inte stanken här.” De reste sig försiktigt upp. När vi öppnat dörren under högljudda protester och stängt den efter oss kände jag havsbrisen mot ansiktet. Den var inte det minsta svalkande, som den brukade vara. Jag hade nästan förväntat mig att det skulle vara natt ute, så mörkt som det varit nere i syltan. Istället stod solen högt, och inte ett moln syntes till. Erlev gick fram till kajen och doppade en hand i vattnet för att skölja av sina händer och sitt ansikte. Pirem gjorde likadant.

”Det värsta med stanken där inne är att man vänjer sig efter ett tag,” sa han. ”Man kan tro att det skulle vara en till tröst, men det är det inte. Inte för mig, i alla fall. Den finns alltid där, fastän man inte märker av den.”

Erlev torkade av händerna på sina byxben. ”Vart går vi nu?”

”Jag vet en gränd,” svarade jag. Vi gick till samma ställe som när jag pratade med Lokarif. Jag hade inte lagt märke till hur bra läget var; platsen lämpade sig ypperligt för att samtala i fred. Passagen låg mellan några hus vars väggar inte hade några fönster mot gränden, och skyddade mot solljus så att det var svårt att se in från gatan. Jag halade fram kartan och skissen och gick rakt på sak.

”Vi har ett jobb, och vi har tre dagar på oss. En viss Ferione Alcerotin har en amulett som ser ut så här.” Jag visade dem skissen på amuletten. Den såg ganska enkel ut, oval, lika lång och bred som ett pekfinger med två små stenar, en i vardera änden. ”Den finns antagligen i hans sovrum i hans hus i Saar. Vi ska lätta honom från sin börda och lämna amuletten till

Lokarif Ceran, vår kund, som av en händelse råkar vara Alcerotins kusin. Iridier hela högen, för övrigt.”

”Så de bråkar med *varandra* nu också?” utbrast Pirem. ”Nåväl. Hur blir det med betalningen?”

”Ingen betalning förutom omkostnader. Stöten hos rikemanssonen kostade mig hundra silvermynt i borgen.”

Erlev reagerade först. ”Vad?! Fick du *betala* för att komma ut?”

”Huset tillhörde sonens farsgubbbe, en kandidat till borgmästarkansliet. Angsar betalade och räddade mig från halshuggning.” Pirem fnös.

”Han kunde väl ändå komma undan med mindre än hundra silvermynt för att få dig fri, Derm.”

Jag lät bli frågan. ”Ni är skyldiga mig att hjälpa till. Jag tvivlar på att Angsar hade betalat för *era* huvudens säkerhet.”

De visste att jag hade rätt, men ville inte ge mig det nöjet fullt ut.

”Jaja,” muttrade Erlev till sist. ”Vi får åtminstone våra omkostnader täckta.”

Pirem höll armarna i kors. ”Jag vet ändå inte om Angsar är så godmodig som han brukade vara. Hundra silvermynt är för mycket för att jag skulle varit tacksam.” Jag betackade mig för Pirems petitesser.

”Vi möts vid norra porten om en timme. Det är bara några timmars färd till Saar, med lite tur kan vi undersöka huset till kvällen.”

Pirem vek sig inte en tum på hela vägen fram till Saar. Han invände ständigt med att Angsar kunde bjudit lägre eller kommit på något bättre. Först när vi red in genom stadsportarna kom jag på en motfråga att bräcka honom med.

”Var inte dum nu, Pirem. Angsar är smart, jag menar, hur många ord kan *du* som slutar på ’–os’?”

Pirem blev stum i några sekunder, och tänkte efter. ”Äh… jag vet inte,” sa han och kliade sig i huvudet. ”Fiskmås?”

Ferione Alcerotin bodde på en gata som hade en elegant restaurang med uteservering, vilket var väldigt lyckligt för oss. Erlev och Pirem satt med var sin öl i riktiga glas framför sig. Marken under oss var varm, även i Saar hade solen bränt gatsten hela dagen. Vi var de enda som satt utomhus, knösarna som var gäster tyckte antagligen att hettan var under deras värdighet.

En kypare kom fram och frågade mig om min person önskade mer iridiskt te. Jag slängde ett öga på den nästan orörda porslinskoppen. Mitt försök att pröva på något annorlunda hade bara varit bortkastade pengar. Det iridiska teet var odrickbart.

”Nej tack, unge man. Det är bra så.” Jag kände mig som en rikeman. När han försvunnit in i restaurangen ruskade jag på huvudet. Det var inte mina pengar. Omkostnader, tänkte jag. Tur att jag noterade alla utgifter. Två silvermynt för en kopp te. Hutlöst.

”Antingen är han inte hemma eller också har han stannat inomhus hela eftermiddan,” sa Pirem.

Erlev tog en silkesservett på bordet och torkade svetten ur pannan. ”Skulle inte förvåna mig, i den här värmen.”

Vi var tvungna att veta om han var hemma eller inte, och det enda vi kunde göra var att vänta tills han gick in eller ut. Jag såg ut över gatan och huset. En våning, spetsigt tak, liten trädgård på baksidan. Tack och lov utan stängsel med piggar.

”Så fort mörkret faller ställer vi oss så att vi har uppsikt över tomten. Jag har en känsla av att en man som Ferione Alcerotin kommer hem sent om kvällarna. Har han sällskap med sig bör det bli ännu lättare att lokalisera sovrummet.”

Den stackars kyparen förmådde inte be oss gå, utan började ta in borden istället. Det började ändå skymma, och jag pekade snabbt ut ett par positioner åt Pirem och Erlev att ha uppsikt över. Jag gömde mig vid ingången till en gränd. De vakade över ytterdörren och en sidogata medan jag själv höll koll på baksidan.

Ungefär fyra timmar innan gryningen hörde jag någon skräna högljutt från andra sidan huset. Jag sprang försiktigt runt och kikade. Nog var han på väg mot rätt hus, även om han stapplade fram med vingliga ben. Ensam. Ingen tur i natt, Ferione. Jag tog mig snabbt tillbaka till baksidan och avvaktade för att se om ett ljus tändes i något av de fyra fönstren. Luckorna var stängda, men de hade cirkelformade gluggar som det gick att se in igenom. Jag väntade i en kvart. Ingenting hände.

Det var onödigt att låta Erlev och Pirem vänta längre, så jag gick runt på framsidan och kallade dem till mig till gränden.

”Jag vet inte vilket rum han sover i,” viskade jag.

Pirem gav väggen bredvid en spark. ”Vad gör vi då?”

”Jag har en idé,” utbrast Erlev innan han kom på att han skulle viska. ”Imorgon vaknar Alcerotin med en sanslös huvudvärk. Om vi försöker erbjuda honom något mot baksmällan kan du smita in och nalla åt dig vad vi vill ha under tiden.”

Jag skakade på huvudet. ”För att det ska gå så fort som möjligt måste jag in i rätt rum direkt, ingen repris som i farsgubbens hus, tack. Om vi bara visste vilket fönster som leder till sovrummet…”

Medan jag grubblade gick Pirem ut ur gränden och raka vägen till husets trädgård. Han ställde sig vid det lilla staketet och innan jag ens märkte att han var borta började han sjunga en varencisk födelsedagsvisa för allt vad lungorna bar.

Jag tänkte springa ut och sätta stopp för hans idioti, men Erlev hindrade mig – eventuell skada var redan skedd. Vi stod och väntade tills Pirem hunnit fram till det fjortonde hurrandet när en arg och vresig röst gormade åt honom att sluta innan han fick en smocka i present. Ett brak när något slogs igen, följt av tassande steg.

Pirem stack in sitt huvud i gränden. ”Tredje luckan från vänster.”

Det var tidig morgon.

”Ja, det är det senaste från de västra provinserna, herrn. Garanterad effekt.”

Erlevs röst hördes klart och tydligt från andra sidan rummets enda dörr. Jag hade precis klättrat in genom fönstret, Pirem stod utanför trädgården och vaktade. Rummet var fullt av alla möjliga prylar. Det första jag lade märke till var drömfångaren över sängen. På nattduksbordet låg en bok som jag öppnade. Den var inte ihålig. På skrivbordet fanns en stämpel, papper och ett bläckhorn. Skrivbordslådorna innehöll inget intressant.

”Känner igen koppen från en annan servis? Ja, det är mycket möjligt. Vi använder oss bara av välkända fabrikat som vi vet att folk tycker om.”

Men det riktigt intressanta var bokhyllan vid väggen mitt emot sängen. Överbelamrad med grunkor och symboler för tur, otur, liv, död, och en hel del pinaler jag inte kunde identifiera. Det mesta kände jag igen som uråldrigt vidskepligt trams. Jag lyfte ljudlöst på hans arbetsstol, placerade den bredvid bokhyllan och ställde mig på den för att kunna inspektera den översta hyllan ordentligt, men jag fann ingenting. Det mesta hade dessutom ett tunt lager damm över sig. På väg ner från stolen fick jag syn på en liten ask som var undanstoppad bakom skrivbordet. Jag ställde tillbaka stolen och kikade på den. Låst. Och vilket lås sen.

”Ja, absolut! Jag tycker också smaken påminner en aning om kallt te!”

De övriga hyllorna innehöll en hel del konstiga saker, men inte det jag letade efter. Jag tittade under sängen och letade efter andra dolda utrymmen, men hittade inget. Jag undrade om det gick att komma åt andra utrymmen i huset från rummet jag befann mig i. Jag tog fram en liten burk olja som jag alltid bar med mig och droppade lite på gångjärnen. Långsamt

tryckte jag ner handtaget och kikade in igenom springan. Den ledde ut i en korridor, och längst bort var Alcerotins rygg vid ytterdörren. Jag svor tyst för mig själv och stängde dörren.

Jag kikade snabbt runtomkring i rummet en sista gång. Jag hade kollat överallt.

”Ingenting för er, herrn? Ja, så kan det vara ibland.”

Dags att sticka. Jag tog asken och hoppade ut genom fönstret. Pirem tecknade åt mig att kusten var klar, och jag klättrade över staketet och gick tvärs över gatan och in i gränden. Jag väntade tills vi alla var samlade, och visade dem asken.

”Den finns här inuti,” tillkännagav jag stolt.

”Jag visste väl att vi skulle klara det,” sa Erlev. ”Kan du öppna den får jag se?”

”Nej, den är låst,” sa jag.

”Men… hur vet du då att amuletten är däri?” frågade Pirem.

”Den fanns ingen annanstans,” sa jag.

Erlev gick några steg längre in i gränden, jag och Pirem följde efter. ”Är du alldeles från vettet?!”

”Den här asken var det enda i hela rummet med lås på,” försökte jag. ”Det fanns en hel del andra… föremål därinne, om Alcerotin över huvud taget ville förvara amuletten säkert så hade det varit i den här. Lyssna.” Jag skakade om asken. Det fanns utan tvekan någonting inuti. ”Hör nu. Låset ser ut att vara väldigt avancerat, jag tror inte det är någon idé att någon av oss försöker sig på det.”

Pirem höll med mig. ”Okej, vi får ta det till någon opålitlig typ som bryter upp såna här.”

Jag nickade. ”Jag vet en hälare i den här stan. Han kan antagligen hjälpa oss med låset.”

Jag dolde skrinet under min klädsel medan vi traskade på gatorna. Förhoppningsvis skulle det ta lång tid innan Alcerotin upptäckte att det saknades. Jag kände bara hälaren flyktigt, hade sålt en och annan värdesak till honom genom åren. Han handlade mest i smycken och vapen.

Sin lokal hade han i en källare någonstans i slumkvarteren, jag kunde bara vägen dit och hade aldrig brytt mig om att se efter på karan var. Lite bultande på dörren följt av att min spindelnätstatuering visades för ett par ögon i en glugg ledde till att vi släpptes in av ingen mindre än Maregak Mool själv.

”Hej, Derm. Vad för dig hit?” Han var sitt gamla medelålders jag, ögonbryn stora som fladdermusvingar och en kulmage som bara hade växt sen sist. Lokalen hade ett kalt stengolv med diverse möbler som stod lite här och var. Vid bortre väggen fanns det två dörrar. Mitt i rummet fanns en stol och ett bord med några luppar och två tända ljusstakar.

”Rakt på affärerna, Maregak? Jaja, jag klandrar dig inte.” Jag visade honom skrinet. ”Kan du öppna det? Som en tjänst för gammal vänskaps skull.”

”Visst,” sa han och hämtade en dyrk. Han satte sig ner vid bordet och började pilla i låset. ”Bara jag får lägga ett bud på vad som finns inuti.” Han ändrade taktik fort, rörde försiktigt om i låset, men slutade snart.

”Svårt lås. Antagligen enklare att bryta upp skrinet utan att gå genom låset.”

Jag gjorde en godkännande gest. ”Gör det.”

Han hämtade en hammare och något som såg ut som en stor syl, och placerade spetsen mot ett av lockets gångjärn.

Medan han bankade vände jag mig till Erlev och Pirem. ”Typiskt av vår gode Alcerotin. Tänker bara på låset, och inte resten av behållaren.” På det femte slaget lossnade gångjärnet och locket gick upp. Han höll amuletten i sin silverkedja och stirrade hänfört på den.

”Vacker. Kunde inte låta bli att höra att den en gång ägts av en Alcerotin.” Ajdå. Det var inte meningen.

”Hur så?” frågade jag och tog amuletten. ”Vad är det med honom?”

”Jag vet inte riktigt vilken av dem du menar, men jag vet minst två Alcerotins som är framstående iridiska magiker.” Han lutade sig hastigt tillbaka i sin stol och försökte se avslappnad ut. Jag fick intrycket av att även han råkat säga för mycket. ”Säg mig,” fortsatte han, ”du vill inte sälja den där amuletten till mig?”

”Hur mycket?”

”Tja… ingenting jag inte kan sälja på nån torgmarknad. Låt oss säga femton silvermynt.”

Jag skrattade. Ett drag gjorde så att ljuslågorna fladdrade ända till en av dem slocknade. Pirem gick och stängde till ytterdörren ordentligt.

Maregak försökte se övertygande ut. ”Det är ett bra pris.”

”Jaa, särskilt om den är magisk.”

Han nickade eftertänksamt några gånger. ”Jag kan inte lura dig, Derm. Försök ta reda på vad den har för kraft och kom tillbaka hit. Jag kan nog ge dig ett bra pris. *På riktigt*.”

”Vi återkommer… kanske.” Jag lät Maregak behålla det som blev kvar av skrinet. Väl säkra i en öde gränd kände jag på mig att det var dags att snacka allvar med Erlev och Pirem.

”Lokarif ljög skrattretande dåligt i sitt svar när jag frågade om amuletten var magisk. Jag tänkte att den kanske gjorde något litet, men om den har något att göra med de där magikerna Maregak snackade om…”

Pirem fortsatte där jag slutade, men verkade inte alltför hänförd. ”…så vill du sälja den för en löjlig summa pengar och säga att vi misslyckades med uppdraget.”

Jag höll upp amuletten framför mig på samma sätt som Maregak hade gjort. ”Precis.”

Erlev nickade entusiastiskt. ”Den kan vara en guldgruva som bara väntar på att bli exploaterad.”

Pirem såg skeptiskt på den. ”Jag vet inte. Vi har fortfarande inget konkret bevis.”

”Stå still!” Rösten kom från gränden. En svartklädd gestalt i kåpa hade ett armborst riktat mot oss. ”Ge hit amuletten. Nu!” Vi såg på varandra. Pirem och Erlev stod bakom mig, och de sprang ut mot gatan. Jag duckade.

Ett lod fastnade med ett knaster i träväggen bredvid min vänstra axel. Jag följde efter ut på gatan. Vi satte av mot ett befolkat stråk. Jag stoppade amuletten i min innerficka.

”Vi måste till en magiker, och det fort,” flåsade jag. ”Om den här amuletten är magisk bör vi sälja den så fort som möjligt.”

Erlev fick anstränga sig för att hålla takten med Pirem och mig. ”Jag känner till en magiker som livnär sig som helare på huvudgatan. Men han extraknäcker som allt-i-allo. Han vet säkert vad det är för nån amulett.”

Jag vände mig hastigt om. Galningen med armborstet syntes inte till. ”Okej. Sväng in här. Det är en genväg till huvudgatan.”

Grändsystemet sparade ett par kvarter åt oss, men jag hade inte räknat med att fler använde det. Jag sprang ut i en huvudgränd som gick ihop med en annan sidogränd, och krockade hårt med någon annan som sprang i full fart.

Jag ramlade omkull men reste mig snabbt upp och tänkte fortsätta springa.

”Stopp!”

Jag vände mig om. Mannen med armborstet låg på rygg, något lutad mot väggen mitt emot. Armborstet hade han riktat rätt mot mitt vackra nylle. Erlev och Pirem stod blick stilla på var sin sida om mig. ”Du kan bara skjuta en av oss,” sa jag. ”Sen kommer de andra två att slita dig i stycken innan du hinner ladda om.”

”Må så vara, men jag tror inte någon av er tar risken att bli träffad. Ge mig amuletten.”

”Vilken amulett?” sa Pirem, alldeles för fort.

”Ge mig den bara. Det är ändå bara en vanlig gammal amulett. Låt det inte bli fler offer.” Han nickade längre upp i gränden. Jag kikade snabbt ditåt och såg en man ligga med ansiktet i marken med ett lod i ryggen. Hans tröja hade samma rödgröna mönster som min.

Jag hade inte tid att stå och diskutera. Ju längre vi väntade desto snabbare skulle mannens kumpaner anlända.

Jag sneglade åt Erlev. Han förstod. ”Jag förstår inte vad du pratar om. Inte den blekaste aning, faktiskt. Förstår du vad han pratar om, Pirem?”

”Nej, jag har ingen aning om vad han pratar om, Erlev.”

Jag kastade mig framåt och gav mannen en knytnäve i ansiktet, men inte förrän armborstlodet avfyrats och träffat mig i vänster axel. Vi vrålade av smärta, jag högst, och jag föll i marken vid sidan om medan Erlev och Pirem greppade fast honom och avlägsnade hans vapen. Erlev gav honom några smockor till. Ur ögonvrån lade jag märke till att Pirem höll hans dolk i handen.

”Hugg honom i armen,” lyckades jag få fram.

”Va?”

”Så han inte kan använda armborstet. Ge mig dolken om du inte kan göra det.”

Pirem såg osäkert på mannen. Han tog tag i hans högerarm och skar ett sår. Mannen stönade.

”Bättre än så, Pirem.”

Pirem greppade ett fast tag om dolken, förde den upp i luften och högg ner i mannens högerarm. Han gnydde av smärta. Jag blundade och hörde dolken ramla till marken. Blodet forsade ut ur min axel.

Jag hörde avlägsna steg springa i vår riktning. Erlev hjälpte mig upp. ”Det kommer en till, Derm. Vi måste gå nu.”

Vi sprang ut på en större gata så snabbt min skada tillät och höll oss borta från gränderna. Jag fick inga fler armborstlod i axeln på hela vägen fram till Erlevs helare.

Arbetsplatsen var hans hem, och han kallade sig Rokalinak, helaren. Vi befann oss i en byggnad på andra våningen, och under oss fanns en butik med tygförsäljning. Ärligt talat brydde jag mig inte så mycket om hur han inrett sin bostad, jag var mer bekymrad över min axel.

”Det kommer krävas ganska mycket av mina krafter. Jag kommer inte att kunna göra fler behandlingar på flera dagar,” sa han på ett förfärligt pösigt och överlägset sätt.

”Bara gör det, jag kan betala.”

”Okej,” sa han och tog tag om min axel. ”Men det kommer göra ganska ont.”

”Jag tvivlar på det,” sa jag med ett framtvingat ensekundsleende.

Helt utan förvarning ryckte han ut armborstlodet. Jag som inte trott att det kunde göra mer ont.

”Först,” predikade Rokalinak, ”måste man få en ren köttmassa att arbeta med, utan några föroreningar. Sedan, börjar det *riktiga* arbetet.” Han satte sina händer mot min axel och mumlade något oförståbart. Det lät som gammelvarenciska, fast på någon obskyr och bortglömd dialekt. Det tog någon minut, och kändes ganska obehagligt, men sedan var såret

läkt. Insidan kändes också bättre, men jag kunde fortfarande inte böja armen. Jag gav honom de tio silvermynten han ville ha.

”Jag måste vila nu,” sa Rokalinak.

Det slog mig att jag kunde fråga om en sak till. ”Det där armborstlodet, det finns inget sätt du kan ta reda på vem som avfyrade det?”

Han undersökte lodet och använde en trasa att torka av blodet med. Sedan strök han fingrarna över det, och såg ut att koncentrera sig något enormt. ”Specialgjort armborst, och lod. Antagligen används det av någon som med vilje försöker skilja sig från mängden. Men det var *ni* som blev beskjuten, inte jag.” Han synade mig som om han bedömde min karaktär. ”Kanske… ett skyttesällskap?”

Han ställde visserligen inga obekväma frågor, men hans kvickheter kunde jag vara utan. ”Jag trodde dina magiska krafter var slut för idag.”

”Ja, det är de. Och det är därför jag känner mig så trött just nu.” Han höll sig om magen och tog ett djupt andetag. ”Men jag använde ingen magi, förstår du. Det här är ett ovanligt lod, de brukar inte ha såna här invecklade fjädrar. Och även dess vikt och fördelningen av vikten över lodet är inte helt normal. Jag drog helt enkelt slutsatsen att det är ett specialgjort jobb. Armborst är min hobby. Men nu måste ni gå, sjas.” Han hasade fram till sin säng, lade sig på den och blundade.

Innan jag stängde dörren efter mig ställde jag en sista fråga. ”Känner du till någon vid namn Alcerotin?”

Han vände sig en aning mot mig, men blundade fortfarande. ”Ja. Den familjen har gjort sig en förmögenhet på magiska föremål, amuletter, medaljonger…” I nästa sekund började han snarka.

Vi kom ut på huvudgatan som ledde upp till stortorget, traskade till den stora fontänen som hyllade någon martyr och betraktade vyn. På torget såldes allt möjligt, kryddor, vaser, böcker som berättade om fjärran trakter…

Ett stånd där de sålde kläder fångade mitt intresse. Jag köpte en tröja för tre silvermynt och bytte till den istället för mitt blodiga plagg. Så satte vi oss på kanten till fontänen.

”Vad ska vi göra?” frågade Erlev. Det var en bra fråga. Jag kände efter i min innerficka så att jag fortfarande hade amuletten på mig.

”Vi måste ta den till någon som kan bekräfta att den är magisk. Känner nån av er någon?”

”Tja…”

Ett skrik avbröt Pirem. ”Det brinner! Det brinner!” En skräckslagen kvinna sprang med en hink raka vägen mot fontänen. Vi hoppade ner och ställde oss ett antal meter därifrån.

Så fick jag syn på vad det var som brann. ”Titta.”

Tygboden under Rokalinaks våning stod i ljusan låga, och elden höll på att spridas högre upp. Ett svart rökmoln bildades. Vi gick genast bort från torget. Jag tittade bort mot byggnaden en sista gång.

Pirem fortsatte det han tänkt säga förut. ”Jag känner ingen nu längre. Något säger mig att det inte var värmen som fick tyget att fatta eld.” Jag försökte se åt ett annat håll, men Pirem stannade upp och blängde på mig.

”Fattar du inte? Jag vill inte ha fler personers liv på mitt samvete. Inte de som hjälper oss. Rokalinak ligger och sover i godan ro nu, tror du det finns den minsta chans att han överlever?”

Erlev skakade på huvudet och svarade åt mig. ”Han är antagligen redan död.”

”Det var inte vårt fel,” sa jag.

Pirem verkade inte bry sig om det. ”Men om vi inte besökt honom hade han levt nu.”

”Om vi inte besökt honom hade inte *jag* levt nu.”

Pirem var utom sig. Han pekade ett anklagande finger mot rökpelaren. Vid det här laget syntes den antagligen från hela stan. ”Frågan du måste ställa dig är om det här är värt hundra silvermynt.”

”Vi kan få mer än hundra silvermynt för den här amuletten, jag vet det. Om de här killarna är efter den och lägger ner så mycket jobb på att få tag på den måste den vara värd hur mycket som helst.”

Pirem ville inte tro mig. ”Vi dödar inte folk, Derm. Vi är inga mördare. Du lovade det när vi började samarbeta.”

”Och vi är *fortfarande* inga mördare, Pirem,” vädjade jag. Han var inte längre arg, utan såg mer ut att vara sorgsen. ”Men det är ingen som tvingar dig till att fortsätta.”

Han nickade. ”De går inte efter mig om jag drar mig ur. Erlev…?”

Erlev skakade på huvudet. ”Vi kan fortfarande lyckas med det här. Följ med lite till, Pirem. Vi kan fortfarande klara det.”

Pirem tryckte min och Erlevs hand och gick iväg i riktning mot stallet. Det var sista gången jag såg honom i livet.

Jag och Erlev bestämde oss för att äta en ordentlig måltid innan vi red tillbaka till Cerf. Vi valde en restaurang på ett annat torg där det fanns mycket folk. Jag åt ganska fort, men Erlev tog det lugnare än han brukade.

”Ät,” sa jag och skrattade. ”Det här är inte hamnkrogen i Cerf.”

”Det här kommer inte gå in under ’omkostnader’ om vi säljer amuletten till någon annan, eller hur?”

”Jag tvivlar på att det är därför du inte äter.”

Erlev petade i maten med sin gaffel och sköt undan tallriken. ”Jag har tappat aptiten. Måste vara värmen.”

Vi hämtade våra hästar i stallet och fick fylla på lite vatten i brunnen på baksidan. Jag gav inte vakten något i dricks nu när vi gick på egen nota.

Ungefär halvvägs på vägen till Cerf hittade vi Pirems kropp, liggandes orörlig. Han var placerad med ansiktet vänt ner, och hans häst betade gräs på ängen bredvid. Innanför kragen låg en lapp, inte större än min handflata. Det var en grov avbildning, men det gick inte att ta miste på att det var amuletten. På baksidan var det skrivet ’ALLA som hjälper er dör. Ni har redan sett beviset. Låt inte fler själar plåga ert samvete.’. Jag tvekade en stund innan jag berättade för Erlev vad det stod.

Vi hade knappt sagt något till varandra på den sträcka vi redan ridit, men på något sätt blev tystanden ännu mer tryckande under resten av färden.

Vi fick slafa i en tom cell i stadsvaktsbyggnaden mot att jag gav Termi det han kallade för en mindre administrativ avgift. Enligt vad jag hörde hade inte farsgubben orsakat honom så mycket problem, även om han försökte få mig att tro det.

Dagen därefter gick vi till en magiker som jag kände till. Han var en märklig typ som jag egentligen ville ha så lite att göra med som möjligt, men så var vi faktiskt ganska desperata.

Kvarteret var ökänt som ett av de sämsta i stan när det gällde arkitektur. Mest var det gamla, övergivna trähus med tak som droppade in överallt och väggar som ramlade ihop i dussintal vid varje liten höststorm. I vissa fall bodde det några stycken i själva huset medan några andra hade en koja ovanpå. Enbart termiter och murket trä orsakade flera dödsfall varje år. Och råttorna var förstås stora som hundar hela bunten.

Fast allt det andra var sant.

Om Rokalinak hade haft ljusa rum ovanför marken hade Beff raka motsatsen. Källarlokalen var utgrävd *under* en annan källarlokal, på den tiden när Beff fortfarande led av förföljelsemani och paranoia. Jag var tvungen att erkänna att det var ganska genialiskt, även den mest trägne förföljare hade flytt vid stanken av rutten potatis i den övre källaren. Inte kunde väl någon frisk människa ha sin lya här?

Beff kunde. Men så tvivlade jag på att han var frisk.

”Så ni är också förföljda, va? Ja, de där lömska typerna var efter mig ett bra tag, men så lurade jag dem, haha.” Beff skrattade inte, utan sa bara ’haha’. Han grep tag i amuletten med stor entusiasm. ”Om det finns så mycket som ett sågspån magi i den här amuletten ska jag ta reda på det,” lovade han.

”Bara han inte har sågspån i skallen,” viskade Erlev. Jag var tvungen att hålla med – Beff lät inte särskilt övertygande, men det kunde inte skada att låta honom försöka.

Mina ögon vande sig långsamt vid mörkret. Det fanns två platser att göra upp eld på, bägge längs med väggar med rökledningar uppåt. Golvet var av jord med mer eller mindre platta stenar som låg utspridda här och var. Jag kände något på min högerfot och sparkade det reflexivt. En råtta flög in i väggen framför mig, och låg sen kvar orörlig.

Det fanns fyra stora bord med olika grunkor. Fyllda och ofyllda glasflaskor, träbehållare, cylindrar, provrör, destilleringsapparater, bägare, muggar, kärl, burkar, till och med en stinkande gryta som stod och puttrade.

”Vad är det där?” undrade jag och pekade.

”Potatissoppa. Vill du ha?”

Erlev svarade hastigt i mitt ställe. ”En annan gång, kanske. Förresten… hur mycket kommer det här att kosta?”

”Tja… jag skulle verkligen behöva nya golvplattor.”

Han skulle behöva nya väggar och tak också. ”Jag har hört att priserna i stenbrottet är på väg ner.”

Han ryckte på axlarna. ”Tio silvermynt, rätt och slätt. Det är min normaltaxa.”

”Okej, sätt igång.”

Beff höll upp amuletten mot en oljelampa som hängde från en ställning. ”Hohum,” sa han och studerade den noggrant. Därefter satte han sig ner vid ett av borden och bet i den. Sedan gick han tillbaka till oljelampan, hakade loss den, tog den med sig till bordet och satte sig igen. ”Jaha,” lät det denna gång. Han tog en flaska på bordet och droppade en droppe av innehållet på amuletten. Droppen förångades. Han rotade i en låda och hittade en liten sotig sten. Han lade stenen och amuletten mot varandra, och stenen skimrade genast till. Sotet försvann, men amuletten var som förut. Han klämde hårt om den i sin högerhand och mumlade på samma språk som Rokalinak talat, och förde den sedan fram och tillbaka framför sina ögon. Han kliade sig på hakan, och såg från amuletten till mig och tillbaka.

”Ja?” undrade jag.

”Jag känner på mig att den är magisk. Vem ägde den förut, sa du?”

”Det sa jag inte, men det var en Alcerotin.”

Beff nickade igenkännande. ”Då är ju saken nästan avgjord.”

”Jag vill att du går från *nästan* till *helt säkert*.” Beff suckade, och reste sig upp.

Erlev lade armarna i kors. ”Är något fel?”

”Va? Nej, nej. Inte alls. Det blir lite jobb, bara.”

Beff förberedde en liten kittel som han tömde olika flaskors innehåll i. Han tände en liten eld i den lediga eldstaden och placerade kitteln på den. När sörjan bubblade och ångorna kändes som nålar i huvudet på mig lade han ner amuletten.

Han såg sig omkring. ”En slev. Fort, jag måste röra om i en kvart.”

Jag sneglade på den stora träsleven i potatissoppan och hoppades att han inte skulle välja den. Han måste ha följt min blick.

”Ah, där har vi en lämplig slev.” Han skakade av den och rörde om ett varv i kitteln med amuletten i. ”Ojsan.”

Jag gillade inte tonfallet. ”Vaddå *ojsan*?”

Han tog upp sleven igen, men bara skaftet var kvar. Jag kunde inte tro det var sant. ”Fräter du ner vår amulett, Beff?!”

”Bara tillfälligt, jag lovar!” Han hittade en järnstång på golvet och började röra om med den istället.

När ungefär femton minuter hade gått slängde han järnstången på samma plats där han hittat den och lyfte bort kitteln från elden. Så hällde han försiktigt över det skimrande innehållet i en stor glasbehållare. Den stod på en liten ställning, så jag kröp ner under och kikade på bottnen. Amuletten var inte där.

”Var är den? Vad har du gjort av den, Beff?!”

”Här är den,” hörde jag Beff säga bakom mig. Jag reste mig och såg att han tog upp den ur kitteln.

Än en gång kliade han sig på hakan. ”Otroligt. Mycket intressant.”

”Vad är det?” frågade Erlev.

Beff tecknade åt mig att jag skulle sträcka ut min handflata. Jag gjorde det, och han la amuletten i min hand och stängde den. Sedan satte han sig ner på en stol.

”Alla magiska föremål är laddade med någon form av magisk energi. Det bästa sättet att ta reda på om ett objekt är magiskt är att försöka få det att avge en liten bit av den energin. Jag har försökt med flera olika metoder, och kommit fram till en sak.” Beff pekade på min slutna näve. ”Det där objektet är så magiskt att det inte går att få det att avge sin energi med konventionella testningsmetoder. Och tro mig,” – han nickade mot kitteln – ”Jag prövade en

okonventionell metod också. Ni har tur, tar ni bara reda på hur man använder den så kan ni nog tjäna en förmögenhet. Jag har aldrig sett något liknande.”

Vi gav honom silvermynten, skakade hans hand och gick ut. För första gången på flera dagar var det molnigt ute. När vi gått i en minut hördes en dov explosion bakom oss. Jag stannade upp och svalde. Så vände jag mig om. Byggnaden ovanför Beffs lya skakade och knakade. Jag och Erlev kunde bara stumt se på när hela härligheten brakade samman.

Erlev svalde hårt och satte sig ner på marken. ”De visste att vi var där… han är död. Precis som det stod på lappen.”

”Erlev, res dig upp.” Jag satte mig på huk framför honom och sträckte fram min hand, men han tog den inte. ”Lyssna på mig. Beff höll på med livsfarliga experiment hela tiden. Jag har alltid känt på mig att hans karriär skulle sluta med en smäll. Det var en slump, Erlev. Ingenting annat.”

En hand tog ett hårt tag om min axel. Jag vände mig om.

Tre svartklädda män i kåpor. Den i mitten bar dolk och hade kåpan nerdragen, de andra två behöll den på. Var sitt armborst hade de också. Mannen i mitten visade att han hade fått talets gåva. ”Mitt namn är Teral,” sa han allvarligt. ”Och det där var *ingen* slump, Derm.”

Erlev reste sig hastigt upp. Vi hade nu var sitt lod riktat mot oss. ”Derm… vi kommer inte ge dem amuletten, va?”

”Absolut inte.”

Erlev tog ett djupt andetag. ”Dåså.” Han kastade sig mot en av männen med armborst och grep tag om dennes ben så att han välte. Jag hade tänkt röra mig mot den andre, men var lika överraskad som de var. När jag väl tänkte handla var det andra armborstet stadigt riktat mot mig. Jag svor halvhögt.

Erlev hade lyckats hålla fast den liggande mannens armar, och försökte styra armborstet dit han ville. Till sist avfyrades det, och träffade mannen som siktade på mig. Han tappade armborstet och föll ihop.

”Nog!” röt Teral. Han drog sin dolk och högg Erlev i ryggen. Jag hade knappt hunnit blinka, men beslöt mig för att ta tillfället i akt. Teral och hans män verkade vara kusligt snabba på marken, så jag sprang runt närmaste hus som hade en hydda på taket. Det fanns en repstege upp. Jag hade aldrig klättrat så fort i hela mitt liv. När jag var uppe kikade jag ner och såg att mannen som Erlev överrumplat hade fått tag i den nedersta stumpen. Jag kunde inte längre dra upp den efter mig, och vågade inte hoppas på att jag skulle hinna skära av repen uppifrån. Jag såg mig omkring. Det var två meter till huset bredvid. Och det dubbla ner, fast på marken var jag förlorad i vilket fall som helst. Ett fönster var öppet. Jag tog sats och hoppade.

I luften hörde jag mannen ropa efter mig. ”Stanna!” Deras organisation hade uppenbarligen också ett motto.

Jag hade hamnat med halva kroppen inne och kröp in. Sedan ställde jag mig bredvid fönstret och väntade. Efter några sekunder damp mannens överkropp in, och han försökte krypa in på samma sätt som jag. Jag sparkade honom i huvudet och knuffade ut honom. Sedan önskade jag att jag inte tittat ner efteråt. Ställningen han hamnat i var omöjlig.

Huset hade tre våningar, och jag satte av uppför trappan. Halvvägs upp bröts en planka för min tyngd. Jag hävde mig uppåt med hjälp av räckena för att bli mer lättfotad.

Väl uppe på taket slogs jag av hur molnigt det var. Solen förmörkades och en hård vind blåste in över takåsarna. Jag gick långsamt över taket, men stannade plötsligt upp. Några meter ifrån mig hävde sig Teral upp över kanten. Jag backade ett steg eller två. Vi stod bara några meter ifrån varandra.

Taket var kvadratiskt med kanske tre meters sida. Som för att illustrera slog Teral ut sina armar. Han såg inte det minsta bekymrad ut. ”Varför tvingade du mig att döda så många människor, Derm?” Det började ösregna. Jag teg. ”Varför gav du inte bara upp direkt, och lät de människorna leva?” En blixt följd av ett åskmuller. Dropparna smattrade hårt mot takplattorna. Hans röst blev bryskare. ”Varför värdesätter du en gammal amulett högre än människoliv? Har du inget samvete över huvud taget?”

Vi var genomblöta. Himlen var becksvart. Det blixtrade rejält nu. ”Om du bara hade lämnat över amuletten när du först blev tillfrågad hade vi sluppit allt det här, Derm. Förstår du inte?!”

Mina nävar var knutna så hårt att naglarna rev upp sår i handflatorna. ”Det var inte *jag* som dödade de personerna,” fick jag ur mig. ”*Du* är ansvarig för deras död.” Blixtarna var nära och bländande vita. Dundren lät som ekon av varandra, som dånande arga röster.

Han drog inte på sig kåpan. ”Nej, Derm. Det är jag inte.” Jag hatade hans lugn. Jag ville slita det i stycken och stampa på det.

”Varför är du efter amuletten?” frågade jag.

”Den är ju magisk! Din hälare till vän Maregak Mool berättade väl för dig öga mot öga vilken släkt som säger sig äga den? Själv var jag tvungen att stå kvar utanför dörren för att lyssna. I vilket fall som helst blev jag säkrare på att den är magisk för varje extra liv du lät gå till spillo.” Jag kunde knappt tro det. *Vi* hade blivit säkrare allteftersom *deras* förföljelse tilltog.

Jag suckade så omärkligt jag kunde. ”Varför letade du efter den från allra första början om du inte fick reda på det förrän då?”

”Jag var nyfiken. I min släkt är amuletten en enorm maktsymbol. Av mycket stor betydelse för mina föräldrar, och för mig. När jag fick reda på att Alcerotinsläkten var efter den kunde det bara betyda en sak: att den är magisk. Jag ville få tag på den före Lokarif.”

”Lokarif sa att Ferione Alcerotin är hans kusin.”

”Han ljög.” Reaktionen spottades fram.

Jag fnös. ”Är du säker på att det var rätt Alcerotin som ville komma åt amuletten? Ferione såg mest ut att vara en feg tönt, hans sovrum var fyllt av saker som vem som helst skulle se som gammalt skrock. När jag tänker efter var inget av det han hade *riktigt*. Så varför skulle amuletten vara det?” Jag tyckte mig se honom bita ihop munnen, men det var svårt att urskilja något när regndropparna dominerade luften totalt. Kanske kunde jag vända honom. Kanske… ”Det är inte värt besväret,” försökte jag. ”Låt mig ta amuletten. Låt mig ge den tillbaka till Lokarif så kan ni bråka om den sen.”

”Nej, Derm. Ge mig amuletten *nu*. Jag har folk överallt, du kan inte fly längre.” Jag skakade på huvudet, jag ville inte. Han fortsatte. ”Jag vet att du har ett samvete, Derm. Du vill inte se fler personer dö.” Jag stod blick stilla. Han var kollugn. Regnet piskade mitt ansikte, ovädret dånade sina anklagelser. Långsamt tog jag ett steg framåt. Han sträckte fram sin högerhand.

Jag gav honom amuletten.

Derm Vattenhål hade sedan länge ätit upp sin middag, och hela tavernan var samlad runt bordet han satt vid. Han brydde sig inte om den saken särskilt mycket längre, det var ändå inte så lång väg kvar till gränsen.

Ureg manade på honom. ”Så… vad gjorde du sen?”

Någon sträckte fram en till öl. ”Det skulle vara fullmåne nästa natt – i natt. Jag skyndade mig till min lägenhet och packade det viktigaste jag ägde. Min egen organisation är säkert efter mig på grund av all förödelse vi ställt till, och det är inte helt otroligt att också Lokarif skickat sitt folk att hugga halsen av mig.”

”Vart är du på väg?” frågade en av de andra åhörarna.

”Till det Iridiska Furstendömet. Organisationen har inget fäste där, och Lokarif lär inte vara så populär eftersom han bor i Varencia.” Derm skrattade. ”Är det inte ödets ironi? Att jag kommer tvingas leva i exil i landet jag en gång avskytt. Jag kommer inte kunna lära mig dricka ert té på flera år.” Han skrattade igen. Foleg log.

”Du vänjer dig. Det gjorde jag.” Ingen annan såg ut att vara glad.

Derm kände sig lättad på något sätt. Han lade märke till att Foleg såg en aning konfunderad ut. Konstigt nog var inte Folegs haka lika rolig längre. ”Ja, vad är det, Foleg?”

”Men… hur var det med amuletten då? Var den magisk eller inte?”

”Den frågan…” sa Derm och blev med ens betänksam. ”Jag vet inte. Och ärligt talat vill jag inte veta. Det är en fråga som skrämmer mig.”

”Varför det?” frågade Ureg.

”Jag vet inte vilket som hade varit värst, efter alla strapatser, alla lögner, all död och all förstörelse. Att få reda på att den där förbannade amuletten faktiskt *är* magisk… eller att få höra att den *inte* är det.”